

[Jens Møller]

er det det rigtige sted, vi bruger det, eller bør vi se på det og måske finde en bedre løsning på det? Det er ubehageligt, men midlerne er som sagt begrænsede. Det må kunne lade sig gøre at få en begrænsning af dette gratisprincip, uden at det får disse uheldige sociale virkninger.

Det kan gøres på mange måder. Vi har f.eks. før nævnt vores tanke om, at hver person i landet i stedet for et fradrag på selvangivelsen får udbetalt et eller andet beløb hvert år, man kunne måske kalde det en slags socialbeløb, hvormed man kunne betale de normale ydelser af den slags. Så stod man igen virkelig frit og kunne selv bestemme, om man ville bruge pengene her eller dér eller på en tredje måde. Det kunne naturligvis kombineres med en særhjælp til langtids-syge, der kræver megen pleje og pasning, til folk med små indtægter osv., så vi kunne komme lidt væk fra dette gratisprincip, der er så forfærdelig dyrt, fordi det virker forvridende på forbrugsmønstret.

Så er der den bilfri dag, den vil jeg godt sige en lille smule om. Jeg tror ikke på, at den vil give ret mange besparelser. For de fleste mennesker vil det ganske simpelt være sådan, at det, de skulle have kørt den dag, det kører de bare nogle andre dage. Men hvad der vel er det værste ved den, er, at den er ganske uretfærdig og rammer fuldstændig i flæng. Det er sådan, at for de mennesker, der kun har deres bil til luksusforbrug – hvor mange det er, ved jeg ikke – bliver det ikke nogen stor gene, de kan sagtens lægge det til rette, så de ikke kører en af dagene. Men de mennesker, der bruger deres bil i deres arbejde, f.eks. handelsrejsende eller folk, der kører til og fra arbejde hver dag de fem dage om ugen, de skal altså nu hindres i at bruge deres bil, når de endelig har fri, enten lørdag eller søndag. Hvis det bliver søndag, så kan jeg se for mig, hvordan det vil være søndag aften kl. 24, når folk pludselig alle sammen skal hjem fra sommerhusene, for nu må de køre, nu er det blevet mandag. Sikke en trafik der kan blive! Der bliver noget at gøre for politiet dér søndag nat, man har sikkert hygget sig gevaldigt søndag aften, mens man ventede på at få lov at køre hjem.

I øvrigt må jeg dertil sige, at den megen snak om oliemangel tror jeg ikke rigtig på. Jeg tror f.eks., at vi i dagens Danmark har større olielagre, end vi nogen sinde har haft.

Det ligger bare ude omkring i folks tanke, og det er lige netop på denne årstid, hvor der ikke plejer at være ret meget salg, fordi folk jo ikke køber en masse olie lige før sommer-sæsonen, hvor de næsten ikke bruger noget. Men i år har man jo fra regeringens side forstået hele tiden at fortælle folk, at det bliver dyrere og det bliver dyrere, der kommer måske rationering, der kommer måske skatter, hvorefter alle mennesker, der overhovedet har kunnet, selvfølgelig har fyldt deres tanke op den ene gang efter den anden og hele tiden holdt dem helt fulde. Der er rigelig olie til lang, lang tid.

Det er vigtigt, at vi nu snart holder op med at stikke hovedet i busken herhjemme, at vi erkender vilkårene, som de virkelig er, og prøver på at indrette os efter dem. Kristeligt folkeparti havde håbet, at SV-regeringen kunne have gjort det – vi har været med til at give den chancen gang på gang – at SV kunne have lavet den gennemgribende reform af vores økonomiske system herhjemme, som var nødvendig for at få hold på disse ting, få fuld beskæftigelse, få økonomien til at balancere. Det har vist sig, at det kunne den ikke. Den har fortsat med lapperier, som det har været i mange, mange år.

Endnu en tid må vi vel nøjes med en SV-regering i Danmark. Men vi mener i kristeligt folkeparti, at det er på høje tid, at vi begynder at forberede et realistisk alternativ til denne regering.

Arne Bjerregaard (KrF):

Jeg skulle give en speciel indstilling om de forskellige lovforslag, som er fremsat.

I kristeligt folkeparti er vi overbevist om, at den almindelige stigning i energiprisen er et tilstrækkeligt incitament til, at forbrugerne sparer mest muligt på energien. En ekstra afgift på nuværende tidspunkt på energiområdet har derfor kun ét formål, nemlig under dække af en oliekrise at gennemføre en finanspolitisk stramning.

Det er sådan set også det eneste, altså det at bruge energikrisen som dække for en finanspolitisk stramning, der har noget med fantasi at gøre i de fremlagte forslag, for ellers må man jo nok sige, at forslagene bærer præg af at være særdeles fantasiløse, perspektivløse. Og det værste af det hele er næsten, at de er egns- og befolkningsdiskrimine-